

Jsem cynický konzervatívec

Vysmíváme se pokrokářským mýtům, doporučuje Adam Witczak

Co je to „cynický konzervatívec“? Téměř všechny ideologie současného světa jsou projevy Revoluce, chápané zde jako soustava celkových přesvědčení. Mísí se zde proudy jako liberalismus, socialismus, komunismus, fašismus, nacismus. Ty všechny mají jednoho společného jmenovatele: je jím přesvědčení, že lze významným způsobem změnit člověka, lze znegovat pořádek tvořený generacemi a začít všechno od znova, bez základů.

Konzervatívec je realistou, protože ví, že současný „svatý obrázek“ vytvářený „sociálním a demokratickým státem“, je pouze ohradou postavenou kolem reality, je to pokus zakrýt realitu jakýmsi podivným prostěradlem, které je ale děravé a příliš krátké – odtud se také realita neúprosně vrací, vykukuje zpoza té záclony a směje se do očí lidovládcům postmoderního světa. Konzervatívec akceptuje přirozenost světa a činí z ní závěry. Nevěří v chimérické, abstraktní koncepce konstruktivistů, kteří v každé generaci vymýšlejí novou, spolehlivou panaceu na všechno, další ideologii budovanou nikoli na tradici a zkušenosti, ale na myšlenkách vycházejících z vlastních přání.

Revoluční Mudrlant si všiml, že se život celého světa opírá o analyzování minulosti, o postupné zvětšování zkušeností. Se sobě vlastním vzdorem tudíž vymýšlí, že to všechno je možné odmítnout, že je možné stavět na poušti. Revoluční Mudrlant si všiml, že se lidé rodí různí – lepší i horší. Všiml si, že v normální společnosti existuje určité dělení a že dělníci jsou tu na práci, vojáci na válku a kněží na modlitby. Všiml si, že existuje hierarchie. A pak vzdorně vymyslel bůžka nazvaného „Rovnost“. Lidé jsou si prý rovni, protože prý jsou všichni stejně moudří. Revoluční Mudrlant si všiml, že kultura a vyšší hodnoty jsou tvořeny elitami, a tak vzdorně ztotožnil lid s národem a namlouvá nám, že potřebujeme demokracii a rovnostářství. Mudrlant ví, že lidmi se dá snadno manipulovat, stačí jen „chléb a hry“ či „práce a chleba“. Revoluční Mudrlant si všiml, že člověk musí být zodpovědný za své činy a vytvořil nám „sociální stát“, považuje nás za stádo skotu a zakazuje nám tu držení zbraní, tu ježdění bez zapnutých pásů, tu plavání na nehlídaných plovárnách. Všiml si, že všude a vždycky existovaly rodiny – a tak zničil rodinu.

Nejsme snad tváří v tvář všem těm projevům „péče“ levice o naše životy povinni provést redefinici pojetí cynismu? Pojem cynismus je spojen s dvěma jevy: buď s řeckou cynickou filozofií (Diogenes v sudu), nebo s takovým postojem k životu, který se vyznačuje zlostností, ironií, odstupem. Pravda je taková, že oba tyto jevy jsou spolu svázány, ačkoli – možná paradoxně – cynismus v druhém významu je mnohem starší než samotná řecká filozofie. A není s ní totožný. Ale co mám na mysli, když se označuji za „cynického konzervatívec“? Znamená to, že jsem v konzervativním myšlení našel konečně uspokojení, bod, ze kterého mohu hledět na svět bez clonění očí demoliberální záclonou neskutečnosti.

To, co je na konzervatismu hezké je, že to dokonce není ani ideologie. Je to spíš způsob života a vnímání světa. Je to vnímání realistické, věcné, surové a vlastně trošku cynické. Konzervatívec – zvláště současný – musí nelítostně strhávat všechny masky Revoluce, aby se dohledal pravdivého smyslu činů a slov. Cynický konzervatívec musí každý den přetřhávat pavučiny mrtvých, neuži-

tečných slov, musí analyzovat fakta a smát se do tváře ctitelům vyhaslých verbálních struktur. Konzervativní cynismus není v žádném případě přesvědčením, že neexistují stálé hodnoty, není to nihilismus. Je to pouze přesvědčení, že neexistoval a neexistuje svět jsoucí rájem na zemi, že svět je hrozivý, krutý, krásný, škaredý, drsný, malebný a vyžaduje od lidí práci a hrdinství. Je to přesvědčení, že se sami musíme starat, abychom byli co nejlepší, nejpoctivější, nejčistší, nejsilnější, jednoduše nenasazovat si růžové brýle Revoluce a nenamlouvat si, že všichni kolem jsou právě tak šlechetní jako já.

Neklamme se příliš, že to kdysi bylo úplně jinak. Určitě žijeme v ubohé době, předrevoluční pořádek se rozpadl, což nebylo pro svět dobré. Přesto je ale chybou mnoha současných tradicionalistů budovat konzervatismus na velebení minulosti, na téměř nekritické podpoře mýtického „Řádu středověku“ či „ancien régime“. Z některých publikací vystupuje právě takový podivný obraz světa. Je to obraz dualistický – z jedné strany máme divoký svět předrevoluční a z druhé – ukrutný rok 1789, otevřenou Pandořinu skříňku a samotné zlo. Dnes si musíme jasně říct, že neexistoval, neexistuje a existovat nebude svět třeba jen blízky bezhráznému ideálu.

Podle mě esencí konzervatismu by měla být klidná ironie, odstup a nerušené přesvědčení, že člověk je nezměnitelný. A nechtějme být partou stařečků volajících „o tempora, o mores“. Bývají epochy lepší, bývají horší. Například ta „ancien režimní“ Francie byla už před revolucí morálním dnem aristokratů, libertinismu, nezvané mravy a zástupy metres, jejichž vydržování patřilo k dobrému tónu. I ve „feudální epoše řádu“ se stávalo, že syn povstal proti otci, císař opovrhoval papežem a z Otců svatých se stávali otcové biologičtí. Konzervatívec musí stát na zemi, nosit po kapsách pár závaží (jak radil Ernst Jünger), musí se mít na pozoru před akceptací každého bůžka, ať už bůžka socialismu nebo pokroku, nebo též bůžka jménem „Kdysi se to žilo, to bylo hej“. Génius ideje konzervativní revoluce je obsažen v citátu, že „Konzervatismus není navracením toho, co bylo, ani udržováním toho, co je, ale žitím toho, co navždy zavazuje.“ (A. E. Günther).

Revoluční Mudrlant také vidí, kolik nadělal zmatku. Ale místo toho, aby svou kořist zahodil do prachu a sňal ten ztřeplý hadr, kryjící současnost, hromadí polovicaté, léčivé objevy. Vidí, že rovnost být nemůže, ale místo svobody, ve které síla podstaty vytvoří řád, nabízí nám pseudohierarchii fašismu, komunismu, nacismu, kde se člověk stává mravencem v mraveništi, kde nedělá to, k čemu je předurčen přírodou, ale to, k čemu jej předurčil Stát, nový bůžek. Vidí, že koná v neprospěch skutečné pomoci a dobrovolné dobročinnosti, takže vytváří neefektivní systém státní sociální pomoci, kde jedněm bere násilím, aby dal druhým, a potom ty peníze i tak prožerou byrokrati a to, co zůstane, často zamíří ne k potřebným, ale k podvodníkům. Revoluční Mudrlant vidí, že zničil rodinu a zvyky, takže rozpoutá za miliony dolarů „válku s drogami“. Vidí, že má špatný vliv na hospodářství a jím zbožňované daně, plány, kvóty a zákony prohlubují nezaměstnanost a marasmus, a tak léčí bídu rozdáváním podpor. Vidí, že po erozi rodiny nemá co počít se starci a nemocnými, takže jim nejrve chladně nabídne mizerné, zlodějské důchody a potom je odsoudí k eutanazii.

Co si konzervativci, lidé normální, mají v takové situaci počít? Co takhle... použít metodu Revolučního Mudrlanta? Metodu vzdoru, ovšem kontrarevolučního. Smějme se jim do očí, vysmíváme se jejich mytologii „dialogu“, „demokracie“, „rovnosti“, „tolerance“. My, cyničtí konzervativci, musíme milovat svět, nepoddávat se jakémukoli pesimismu, nenařkat, prostě dělat svoje, zachytávat a sbírat emoce, hledět shůry na duchovní párie. Konzervativně-cynický aristokratismus ducha se zdá být jediným smysluplným aristokratismem XXI. století.

Adam Witczak píše z Polska

Dvuměsíčník Konzervativního klubu pro všechny přátele svobody a řádu KONZERVATIVNÍ LISTÍ

Přihlaste se k odběru Konzervativního listí, nabídněte své texty, inzerujte!
Konzervativní klub, Zengrova 25, 703 00 Ostrava
Vydavatel a redaktor: David Floryk, tel. 608 874 968, e-mail: konzerva1@post.cz
www.skos.cz